

burde gøres nogle Rettelser deri, om end jeg er enig med det ærede Medlem, som nylig havde Ordet, i det, som han vel sagtens mente, nemlig at en Udvalgsbehandling ikke er nødvendig. Jeg tror, at Rettelserne kunne gøres uden det.

For det første ser det i § 1, naar man læser det, ud, som om Ordene „paa Vilkaar af“ ere knyttede til Ægteskabets Gyldighed, medens de ere knyttede til Afslutning af Overenskomster. Det kan grumme let rettes. Lige saadan er det i samme Paragraf med Ordene „i tilsvarende Omfang“, som synes at aabne Adgang for en delvis Anerkendelse af Ægteskabet, hvilket selvfølgelig ikke er Meningen. Her er en lille Uklarhed, der ogsaa meget godt kan rettes.

Hvad § 2 angaar, forekommer det mig, at dens Forhold til Loven af 19. Februar 1892 ikke er tilstrækkelig klart. Sagen er jo den, hvad der ogsaa staar i Motiverne og nys er nævnt af den højtærede Justitsminister, at Loven af 19. Februar 1892 ikke giver nogen Bemyndigelse for diplomatiske Embedsmænd til, at der før dem kan indgaa Ægteskaber. Paa den anden Side er denne Lov dog heller ikke saa begrænset, som Justitsministeren i Dag sagde. Der staar kun i den, at Udenrigsministeriet kan „paa de Steder i Udlandet, hvor dette anses for at være fornuødent“, meddele Konsuler den nævnte Bemyndigelse. Tilladelsen er altsaa ikke indskrænket til nogen bestemt Art af Stater, den kan gives overfor en hvilken som helst civiliseret og uciviliseret Stat, hvorfor det, der egentlig er Trang til ved § 2, synes mig kun at være det at give en Bestemmelse, supplerende Loven af 19. Februar 1892 derhen, at Ægteskaber kunne indgaa ikke alene for konsulære, men ogsaa for diplomatiske Embedsmænd.

Medens det er de eneste Bemærkninger, som Lovforslaget selv foranlediger mig til, vil jeg gerne af Lovforslaget tage Anledning til at gøre en Henstilling til den højtærede Minister. Under en tidligere Forhandling blev det sagt af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Fraenkel), at man ikke her i Danmark var tilstrækkelig agtpaagivende overfor de Interesser, som vi have i vore udsvømmede Landsmænd og i deres Pleje. Det er fuldstændig sandt, og det var meget gode Betragtninger, som det ærede Medlem der kom frem med. Men dette gælder ogsaa et lille Forhold, som staar i Forbindelse med dette. Det er nemlig

dette, at Landsmænd i Udlandet tidt have Vanskelighed ved, naar de der skulle indgaa Ægteskab, at tilvejebringe Bevis for, at han eller hun ikke er bunden ved tidligere Ægteskab i Danmark. De nødsages til en meget besværlig Fremgangsmaade med Indhentelse af mangfoldige Oplysninger. Det, tror jeg, kunde afhjælpes ved en i og for sig hensigtsmæssig Institution, som skulde være noget lignende, som man har med Hensyn til Straffeattester. Jeg nævner ved en foregaaende Lejlighed, at vore Landsmænd i Udlandet have utilbørlige Bekostninger ved at skaffe Attest for, at de ikke ere straffede, og det bør forandres. Men her er et lignende lille Punkt, idet de have megen Besvær ved at skaffe Bevis for, at de ikke ere gifte, og det kan afhjælpes ved at indføre en lignende Regel som ved Straffeattesterne, nemlig at paa det Sted, hvor Manden eller Kvinden er født, skulle Bevislighederne findes for, om han (eller hun er gift: altsaa alle Ægteskaber skulde indberettes til Fødestedets Kirkebog. Jeg henstiller en saadan lille Reform til Justitsministeriets Overvejelse. Jeg tror, den vilde afhjælpe et Savn for en Del af vore Landsmænd i Udlandet. — Lovforslaget selv tillader jeg mig at anbefale.

Justitsministeren (Alberti): Efter de Bemærkninger, som det ærede Medlem, der nu satte sig, gjorde til § 1, tror jeg dog ikke, der i og for sig er nogen Nødvendighed for at forandre Teksten i Lovforslaget, der synes mig at være fuldkommen forstaaelig og fuldkommen svarende til sit Formaal. Imidlertid skal jeg opsætte nærmere Udtalelser derom, indtil jeg ved 2den Behandling ser det Ændringsforslag, som det ærede Medlem bebudede.

Hvad det ærede Medlems Bemærkninger til § 2 angaar, er det fuldkommen rigtigt, at Loven af 19. Februar 1892 efter sin Ordlyd kan anvendes ogsaa i europæiske Lande, men Regeringen har selvfølgelig følt sig og maa føle sig bunden ved den Opfattelse af dens Anvendelse, som i sin Tid er udtalt i de Bemærkninger, som ledsagede Lovforslaget, og som tydeligt fremgaa af den Forhandling, der er ført om Lovforslaget, og vil derfor ikke kunne anse sig berettiget til uden videre at give sine konsulære Embedsmænd i andre Lande end dem, der den Gang sigtedes til, en saadan almindelig Beføjelse som den, der her er Spørgsmaal om. Jeg tror, der derfor heller ikke ved § 2 er